

hvor de fandtes, — det vil sige ministerielle Bevillinger, tidligere var det kongelige, — og Indførelse af Bevillinger, hvor de ikke fandtes. Vi have, som ærede Medlemmer ville have set, anset det for rettest, at Begrænsningen søges der, hvor der i Virkeligheden findes den største Betyggelse for, at det rette bliver ramt, at der baade bliver søgt tilbørlig Forebyggelse af de Fristelser og Farer, som Næringsens Udøvelse kan medføre, og tillige bliver sørget for, at Befolkningens Tarv i øvrigt ikke bliver tilside-sat. Det Sted, hvor den største Betyggelse i saa Henseende maa søges og kan findes, er i Kommunerne selv. Der kan man jo gaa direkte til Befolkningen, eller man kan tage de bestaaende Kommunalbestyrelser. Da det Skridt at gaa direkte til Befolkningen jo hidtil er noget i Danmark uanvendt i andre Forhold, har der ikke været nogen særdeles Opfordring og Tilskyndelse til at bruge det paa dette Punkt. Man foreslaar derfor at gaa til det Organ for Befolkningen, som Kommunen har i dens Styrelse, og der, tro vi, vil Foretagelsen af disse Næringsens Begrænsning bedst kunne henlægges. Det, vi have foreslaaet, er altsaa, at der fra hver Kommune hvert femte Aar indgives en Indstilling til Indenrigsministeriet om, hvor mange af disse Næringer der ønskes, baade af Beværternæringer og af Brændevins-handelsnæringer, og hvor hver Næring ønskes udøvet. Indenrigsministeriet skal kunne rette Indstillingerne, dog ikke saaledes, at det kan forøge Næringerens Tal, men saaledes, at det, hvis det finder Antallet utilbørlig højt, kan begrænse det. Saaledes fastsættes Lister for hver Kommune i det hele Land over de Beværtninger og Brændevins-handeler, som i de følgende fem Aar maa udøves der. Man mener, som sagt, at have der den bedste Afgørelse, nemlig ved Kommunen selv. Det er den Samfundsmyndighed, som ligger nærmest til Befolkningen selv, og det er den, man trænger til her; den afgiver i alle Maader saa stor Aaalidelighed, som overhovedet i det bestaaende Samfund kan findes. Det er altsaa der, man vil lægge den egentlige Afgørelse af, hvor mange der skal findes, dog med en sanktionerende Myndighed fra Indenrigsministeriets Side, som ikke er helt tom, idet Ministeriet skal have den væsentlige Myndighed selv at kunne begrænse Antallet, hvis nogen Kommune skulde sætte det for højt. Naar da saa Antallet var blevet ansat for samtlige Kommuner i hele Landet, skulde en Bekendtgørelse derom udgaa, Medens dette er et mindre Led i Maskinen, turde det dog maaske have ikke saa ganske ringe Betydning,

idet Befolkningen derved saa at sige faar en Kontrol med hele Forholdets Ordning, hvilket kan have Virkning for den næste Afgørelse, som skal komme efter 5 Aars Forløb.

Dette er Hovedhensynet, som Fler-tallet har anlagt, og saaledes er Hovedfor-slaget, som det har stillet. Det er formet i et Vædringsforslag Nr. 1, der gaar ud paa at indsætte 3 nye Paragraffer. Jeg sagde, at vi havde holdt os, ligesom Lovforslaget selv, paa Grundlaget af den bestaaende Lovgivning. De kende jo alle de mange Forslag paa systematisk Lovgivning paa dette Omraade, som ere gjorte i de forskellige Lande; det nyeste deraf er vel jagtens den norske Lov af 24de Juli 1894, som gaar ud paa, at i Købstæder og Ladesteder med eget Kommunestyre, maa Handelen med Brændevin i mindre Dele end 250 Biter samt Udskænkning af Brændevin alene drives af Samlag, hvis Vedtægter ere godkendte af Stedets Kommunestyre og stadfæstede af Kongen." Saa skal Kommunestyret, som det benævnes i Norge, tildele Samlaget et bestemt Antal af Rettigheder til Handel med Brændevin og Udskænkning, og af disse Rettigheder, som Samlaget eller Aktieselskabet faar til Udskænkning, kan det benytte saa mange, det vil, og lade saa mange ligge ubenyttede, som det vil. Dog er der fra hele dette System gjort væsentlige Undtagelser, idet der nemlig kan foruden til Samlaget gives Udskænkingsrettigheder til Hoteller, sluttede Selskaber og Teatre — som det vil ses, meget væsentlige Undtagelser. Paa Landet er der en noget anden Ordning, hvor man har beholdt Bevillingsvæsenet. Dette og lignende — beslægtede i alt Fald — Forsøg paa en hensigtsmæssig Brændevins-lovgivning, som man kalder det, er fremkommet i mangfoldige Lande. Man har kombineret dem paa den mest forskellige Maade, tilsyneladende temmelig vilkaarlig, saaledes at man f. Eks. i et Land siger, at paa et Beværtningssted maa ikke udskænkes Brændevin, uden at der serveres Mad dertil, medens man paa et andet Sted siger, at man ikke maa udskænke Brændevin i Forbindelse med nogen som helst Mad. Der er en Mængde andre Enkeltheder, hvori de forskellige Lande afvige fra hinanden. Men der, hvor man har søgt en mere systematisk Lovgivning, er det i Reglen, og navnlig i de nordiske Lande, paa Grundlag af dette at give Brændevinsudskænkningen og Handelen dermed til Aktieselskaber og lade dem benytte saa mange af Tilladelserne dertil, som de ville, og lade saa mange ubenyttede, som de ville. Vi have, som sagt, ikke staaet ind paa noget saadant nyt, men have holdt